

Die Openbaring van Yahshua Christus

Hoofstuk 6

Deur William Finck

Alle vers vertalings geneem uit die Afrikaans 1933/1953 vertaling

Hier in Hoofstuk 6 is daar die beroemde visioen van die Vier ruiters van die Apokalips. Dit is duidelik dat hierdie vier ruiters vier stadiums in die opkoms en val van die Romeinse Ryk verteenwoordig. Daar kan geredeneer word dat hierdie visie van die vier ruiters iets anders kan beteken, maar daardie argument word minder aanneemlik sodra die hoofstukke van die Openbaring wat volg ondersoek word. Dit is ook duidelik dat baie elemente in hierdie vier ruiters ook die ontwikkeling en ondergang van die imperialistiese ryke van die moderne tyd akkuraat beskryf. Dit is omdat die geskiedenis homself herhaal, gewoonlik omdat mans nooit nalaat om die lesse daarvan te ignoreer nie. As ons net uit die geskiedenis sou leer, sou ons ophou om die foute te herhaal. Mense word egter maklik laat swaai deur die leë beloftes van die kortsigtige, en daarom kry die kortsigtiges konsekwent die oorhand.

“1 EN ek het gesien toe die Lam een van die seëls oopmaak; en ek het een van die vier lewende wesens hoor sê, soos die geluid van 'n donderslag: Kom kyk! 2 En ek het gesien, en kyk, daar was 'n wit perd. En hy wat daarop sit, het 'n boog; en aan hom is 'n kroon gegee, en hy het uitgegaan as 'n oorwinnaar en om te oorwin.”

Die meeste kommentators dateer die Romeinse Ryk om te begin met die era van die Caesars, hetsy met die diktatuur van Julius Caesar of die monargiese stelsel wat onder Octavianus,

later Augustus Caesar, opgestel is. Hierdie siening is baie skeef en toon 'n swak begrip van regeringstelsels. Die term ryk word behoorlik toegepas op 'n regering wat oor meer as een nasie van mense regeer. Uit The American Heritage College Dictionary, derde uitgawe: "empire...1.a. 'n Politieke eenheid wat bestaan uit 'n aantal gebiede of nasies en regeer deur 'n enkele oppergesag...." Tegnies was die Alban-kolonie wat Rome tot stand gebring het, reeds 'n ryk met die aansluiting van die Trojaanse vlugteling onder Aeneas by die mense van Latium, vier honderd jaar voor Rome gestig is, en daarom was Rome altyd 'n ryk, en nooit behoorlik 'n nasie nie.

Livy beskryf 'n tradisie dat Rome eintlik gestig is deur Mars, die Latynse god van oorlog, wat miskien die rede vir die skepping van die stad in die eerste plek onthul het, as 'n voertuig vir verowering. Vroeg in sy geskiedenis het die jong stad allerhande politieke en ander vlugteling uit verskeie Griekse state aanvaar, en kan daarom beslis as die New York van die oudheid beskou word. Om hierdie rede sien ons die klasverdeling van Patrician en Plebeian in die oudste verhale. In enige mate het Rome beslis 'n ryk geword teen die derde eeu vC, teen watter tyd dit al die ander stamme van die Italiaanse Skiereiland, die Etruskers, Sabines, Samniete en die Griekse state van Suid-Italië en Sisilië verower en verslaan het. Tog het selfs hierdie proses om sy bure te verower begin byna sodra die stad na bewering gestig is. In die eerste vyftig jaar van sy bestaan was daar 'n oorlog met die Sabines, en die stede Fidenae en Veiens het in daardie tydperk aan Rome onderworpe geword en is deur Romeine gekoloniseer. Teen die einde van die tweede eeu vC het Rome die hele Griekeland, Klein-Asië, Sardinië, dele van Spanje en die voorheen Fenisiese gebiede van Noord-Afrika regeer. So laat as die eerste eeu vC was daar die Sosiale oorlog in Italië, tussen Rome en die Italiaanse nasies (91-88 vC), en was daar Serorius se opstand in Spanje (83-72 vC), maar dit was nie burgeroorloë nie, hulle

was eerder opstande deur reeds verowerde nasies teen die Romeinse heerskappy. Die Caesars het nie 'n ryk begin nie, hulle het een geërf. Terwyl verdere uitbreiding plaasgevind het in latere tydperke van die Romeinse geskiedenis, soos die verowering van Dacia onder Trajanus, was Rome se stigting die begin van die Wit Perd-tydperk, en die tyd toe Rome 'n ryk geword het, of die hoogste regerende gesag 'n Republikeinse regering was of 'n diktatuur of 'n monargie.

“3 En toe Hy die tweede seël oopgemaak het, hoor ek die tweede lewende wese sê: Kom kyk! 4 En 'n ander perd, 'n vuurrooie, het uitgekóm, en aan hom wat daarop sit, is dit gegee om die vrede van die aarde af weg te neem en dat hulle mekaar sou doodmaak; en 'n groot swaard is aan hom gegee.”

Die Romeine van die vroeë Republikeinse tydperk het dikwels 'n tydelike diktator in tye van oorlog aangestel, wat sodra die bedreiging verby is, die mag na die gewone regering sou terugstuur. Na die tydperk van die Republiek, was Sulla die eerste werklike selfaangestelde diktator wat Rome regeer het. Dit is duidelik dat dit die oorgang van die Witperdtydperk na die Rooiperdtydperk was, want die jare wat volg op Sulla was gevul met burgeroorloë. Terwyl die Witperdtydperk gekenmerk is deur 'n ruiter wat 'n boog dra, 'n wapen wat verowering van 'n afstand aandui, dra die ruiter van die Rooiperdtydperk slegs 'n swaard, 'n wapen wat slegs die verowering van diegene wat naby is, kan aandui. Die eerste groot en werklike Burgeroorlog was tussen ondersteuners van Lucius Cornelius Sulla en Gaius Marius en het plaasgevind vanaf 88-87 vC. Dit is gevolg deur nog een van 82-81 vC, tussen dieselfde partye. Sulla, wat by albei geleenthede geseëvier het, het die selfaangestelde diktator van Rome geword, wat sedert die einde van die Puniese Oorloë nog nie 'n diktator gesien het nie. Sulla het egter hierdie geleentheid aangegryp om hervormings in te stel, en toe het hy heel verbasend sy mag

vrywillig prysgegee, die Republiek herstel en vreedsaam afgetree. Maar nie lank daarna nie, het Rome 'n reeks groot burgeroorloë beleef. Daar was die rebellie van Lepidus teen die Senaat in 77 vC, en toe die Catilina-sameswering van 63-62 vC. Daarna was daar die uitgerekte burgeroorlog tussen Julius Caesar en Gnaeus Pompeius vanaf 49-45 vC – waar meer as die helfte van die ryk die slagveld was, van Spanje tot Egipte. Dan was daar die Post-Ceesariese burgeroorlog tussen die Senaatsleër onder leiding van Cicero en Octavianus (die latere Augustus) en die magte van Antonius en Lepidus in 44 vC, en toe die sogenaamde Liberators se burgeroorlog om die moord op Caesar te wreek wat plaas gevind het, tussen Antonius en Octavianus (wat nou bondgenote van die Tweede Triumviraat was) en die magte van Marcus Brutus en Gaius Longinus in 42 vC. Toe was daar 'n opstand in Sisilië gelei deur die seun van Pompeius teen die Tweede Triumviraat, wat geduur het van 44-36 vC. Dan was daar die burgeroorlog van Lucius Antonius en Fulvia Antonia, die broer van Marc Antony, teen Octavianus in 41-40 vC. Ten slotte was daar die laaste en bekendste burgeroorlog tussen Octavianus en Agrippa in die weste, en Mark Antony en Cleopatra in die ooste, wat geëindig het by die Slag van Actium in 31 vC, en wat die Romeinse Republiek beëindig het in 'n monargie wat deur Octavianus gestig is. Dit was die Rooi Perd-tydperk van die Romeinse Ryk, waar vrede van die aarde weggeneem is en die burgers van die ryk mekaar doodgemaak het.

“ 5 En toe Hy die derde seël oopgemaak het, hoor ek die derde lewende wese sê: Kom kyk! En ek het gesien, en kyk, daar was 'n swart perd; en hy wat daarop sit, het 'n skaal in sy hand. 6 En ek het 'n stem tussen die vier lewende wesens hoor sê: 'n Rantsoen koring vir 'n penning en drie rantsoene gars vir 'n penning; en moenie die olie en die wyn beskadig nie.”

Met die tydperk wat begin by die monargie van Augustus, sien ons 'n relatiewe vrede gebring aan die ryk wat feitlik 200 jaar geduur het. Relatief, want geen groot oorloë is binne die ryk en tussen sy eie burgers geveg nie, hoewel daar 'n paar magstryde in Rome was. Daar was ook die tipiese twis as gevolg van verowering en druk by die grense wat altyd die administrasie gepla het, soos die onderwerping van Brittanje, en dan die bedreiging van die Pikte in die Romeinse Brittanje, waarvoor Hadrianus se Muur gebou is, die oorloë wat geveg is in Duitsland oos van die Ryn en noord van die Donau, wat selfs onder Augustus Rome probeer onderwerp het en nie daarin geslaag het nie, of die rebellie in Judea wat gelei het tot die vernietiging van Jerusalem. Alhoewel daar probleme op hierdie grense was, het die grootste deel van die Ryk 'n relatief langdurige vrede beleef. Met sukses kom egter ook dekadensie. Daarom sien ons in die woorde van Paulus van Tarsus dat die Romeine 'n sedelik korrupte volk geword het. Hierdie woorde word volledig gestaaf deur die historikus Tacitus, wat ook in die Germania gesê het dat onsedelikheid in die Rome van sy tyd as modieus of "bygewerk" beskou is. Net so belangrik, voor die bewind van Augustus het Rome 'n verdraagsaamheid gehad teenoor die godsdienste van daardie nasies wat aan die ryk onderwerp was. Maar vanaf sy tyd is die verpligte aanbidding van die keiser ingestel, en het met Caligula en Nero ten volle voor gekom. Vir drie eeue is Christene vervolgd, gewoonlik op aanstigting van die Jode wat meestal 'n bevoorregte klas gebly het. Woeker, prostitusie, die sirkusse en ander ondeugde was gewild en algemeen in die ryk, en die Jood het baie gemaklik geraak in heidense Rome. Die ruiter van die swart perd dra 'n skaal, wat oordeel aandui. Die verval en val van Rome is 'n komplekse kwessie.

Muntstukknip en aftakeling van die geldeenheid was 'n plaag in hierdie eeue, en die ooraanbod van geld in enige ekonomie lei tot prysinflasie, soos ons vandag hier in Amerika en elders sien. Die waarskuwings oor die pryse van graan, en die olie en die wyn, dui op 'n tydperk van sowel prysinflasie as voedseltekorte. Soos Rome die huur van groter leërs vereis het om beheer oor

die provinsies te behou, soos die burokrasie toegeneem het, en soos die geldeenheid verval het, het voedselpryse geklim. Dit is presies dieselfde proses wat ons die afgelope 60 jaar in die imperiale Amerika gesien het.

Die ruiter op die Swart Perd het geen kroon en geen wapens nie. Dat hy geen wapens gehad het nie, blyk die tydperk van vrede aan te dui wat deur die bewind van Augustus ingelui is. Dat hy geen kroon gehad het nie, beteken dat hierdie heersers nie ware septerdraers was nie, dié van die geslag van Zarah-Juda waaruit die eerste Caesars gekom het. Hulle was eerder 'n lang reeks militêre generaals wat gesoek en mag verkry het, hetsy deur verraad, deur die politiek, of deur die toe-eigening van die vorige keiser. Terwyl sommige van hierdie manne edel was, soos Vespasianus, was baie nie. Baie meer was verdorwe psigopate. Daar kan beraam word dat hierdie tydperk begin afneem het in die bewind van Caracalla, wat vryelik burgerskap aan al die vrymanne – voormalige slawe – van die ryk verleen het, hoofsaaklik omdat die regering dan 'n toename in belastinginkomste kon verwag. Burgerskap, wat dikwels in vroeër tydperke gekoop is, soos dit selfs in die boek Handeling in die Bybel blyk, het van hierdie tyd af baie goedkoop geword – omstreeks 212 nC. Hy het ook die geldeenheid verder verswak, en die loon van die legioene verhoog, en onderdrukkende belasting regdeur die provinsies opgelê. Daar was baie ander bose keisers, maar Caracalla het uitgestaan onder hulle. Gibbon het hom "die gemeenskaplike vyand van die mensdom" genoem. Belangrik is dat Caracalla ook 'n geveg met die Alamanne gevoer het, wat nie beslissend geëindig het nie, behalwe dat hy die Germaanse invallers met 'n groot bedrag omgekoop het om vrede te maak. Dit is dieselfde taktiek wat latere keisers teen die Gote gebruik het, en dit het hulle klaaglik gefaal. Dit kan geag word dat hierdie is 'n merkbare punt in die oorgang van die Swart Perd-periode na die Groen Perd-tydperk, wat siekte en verval verteenwoordig.

“7 En toe Hy die vierde seël oopgemaak het, hoor ek die stem van die vierde lewende wese sê: Kom kyk! 8 En ek het gesien, en kyk, daar was 'n vaal perd. En hy wat daarop sit, sy naam is die dood, en die doderyk het hom gevolg. En aan hulle is mag gegee oor die vierde deel van die aarde om dood te maak met swaard en hongersnood en pes en deur die wilde diere van die aarde.”

Nie behoorlik vaal soos ons in die King James Version en andere vertaalings sien nie, maar eerder groen, hierdie kleur verteenwoordig siekte en verval. As ons in Daniël Hoofstuk 2 sien dat die ryk uitmekaar geval het as gevolg van rasvermenging, soos selfs Irenaeus dit vertolk het, dan moet hierdie tydperk van siekte gekenmerk word deur daardie eienskap, en die begin daarvan moet geskat word deur die verheffing van voormalige slawe tot burgerskap onder Caracalla. Die siekte en verval van die ryk onder die laste van rasvermenging, ondeug en politieke korrupsie begin uiteindelik sy agteruitgang, waar dit finaal swig voor Germaanse indringers in die vyfde eeu nC. Daar was 'n vyftigjarige krisis waarin daar lang tydperke van virtuele anargie was, van ongeveer 235-284 nC, 'n tydperk wat die ryk skaars oorleef het. Maar die siekte wat die ryk uiteindelik doodmaak, is nou terminaal, en dit is net 'n kwessie van tyd voor sy dood.

“9 En toe Hy die vyfde seël oopgemaak het, sien ek onder die altaar die siele van die wat gedood is ter wille van die woord van God en die getuienis wat hulle gehad het. 10 En hulle het met 'n groot stem uitgeroep en gesê: Hoe lank, o heilige en waaragtige Heerser, oordeel en wreek U nie ons bloed op die bewoners van die aarde nie? 11 En aan elkeen van hulle is wit klere gegee; en aan hulle is gesê dat hulle nog 'n klein tydjie moes rus totdat ook hulle medediensknegte en hulle broeders wat nog gedood sou word soos hulle, voltallig sou wees.”

Hierdie mense met wit klere word weer in Hoofstuk 7 genoem, as die ontelbare menigte van verse 9 tot 17. Hierdie visioene is inderdaad verbind, en dit kan baie mense wat vandag leef wat hulle verbeel hulle is onder die getal van die 144 000 ontstel, maar hierdie dinge moet gelees en aanvaar word in die konteks wat hulle verskyn, en nie deur enige private interpretasie nie. Hier bied daardie heiliges wat vasgevang is in die verdrukking in gebed 'n begeerte dat Yahweh hulle sal wreek.

“12 En ek het gesien toe Hy die sesde seël oopgemaak het, en kyk, daar was 'n groot aardbewing; en die son het swart geword soos 'n harige sak, en die maan het geword soos bloed; 13 en die sterre van die hemel het op die aarde geval, soos 'n vyeboom wat deur 'n groot wind geskud word, sy navye laat afval; 14 en die hemel het weggewyk soos 'n boek wat toegerol word, en al die berge en eilande is uit hulle plekke versit; 15 en die konings van die aarde en die grotes en die rykes en die owerstes oor duisend en die magtiges en al die slawe en al die vrymense het hulle weggesteek in die spelonke en in die rotse van die berge, 16 en vir die berge en die rotse gesê: Val op ons en verberg ons vir die aangesig van Hom wat op die troon sit, en vir die toorn van die Lam; 17 want die groot dag van sy toorn het gekom, en wie kan bestaan?”

Die aardbewing is die finale ramp wat oor die ryk val, die steurings wat die einde daarvan veroorsaak het. Die veranderinge in die son en die maan verteenwoordig die heengaan van die regering en sy burokrasie. Die sterre van die hemel (waarvoor sien Rigters Hoofstuk 5 en ook die beloftes aan Abraham) is daardie selfde “klip wat sonder hande uit die berg uitgekap is” van Daniël Hoofstuk 2, daardie Germaanse stamme van die kinders van Israel wat die ryk binnegeval en vernietig het, nie net in Italië en Afrika nie, maar ook in Brittanje, Gallië en Iberië, en in Dacia en Pannonië. (In 330 nC het Konstantyn die Vandale lande in Pannonië gegee.)

Die hemel wat vertrek het, is die Germaanse stamme van die noorde en ooste wat skielik in groot genoeg getalle na die suide en weste kon migreer en die ryk op alle fronte binnegeval het. Elke eiland en berg is van hul plek verskuif in die groot Germaanse migrasies van die 5de en 6de eeue nC. Die Germaanse stamme is deur Yahweh gebruik om die ou Romeinse ryk te oordeel, en die vrees vir die dekadente leiers van die ryk word weerspieël in verse 15 tot 17. Tog moet ons onthou dat die mense van Rome ook Hebreers was en Israeliete in hul erfenis (alhoewel met 'n hoër Jafetitiese en Kanaänitiese vermenging onder hulle) as die Germaanse invallers. Met die anargie van die middel van die derde eeu het die stad Rome self sy glans begin verloor, en met Konstantyn in die vroeë 4de eeu is die hoofstad ooswaarts verskuif. In 364 nC is die ryk oos en wes verdeel, en dit verteenwoordig die begin van die ontbinding van die tien tone: die splitsing van die oorspronklike provinsies van die ryk soos dit onder die eerste Caesars bestaan het. Die oostelike gedeelte sou nog n duisend jaar hou, maar die weste het vinnig geval. Aanvanklik het die westelike ryk probeer om die Gote met 'n groot som goud af te koop. Rome is toe in 410 nC deur die Gote onder Alarik geplunder. Toe steeds wou hulle nie weggaan nie, en is 'n Gotiese hoofman keiser gemaak. Die Hunne is in die ooste omgekoop met 'n groot toekenning van grond wat uiteindelik Hongarye geword het. Maar omkoopgeld was nie genoeg vir die Gote nie, wat regtig die vrugbare grond van Italië en die skatte van die ryk vir hulself wou hê, en daarom het hulle dit uiteindelik in 476 nC geneem. Rome kon haarself nie eers meer verdedig nie omdat die ryk heeltamal korrup en dekadent was, maar nog belangriker, soos Daniël 2:43 getuig, omdat daar min eenheid in die burgers was, wat nou uit mense van uiteenlopende en gemengde rasse bestaan het. Dit kan uit Daniël Hoofstuk 7 gewys word dat by ontbinding van die tone, sou daar uit een van die tone tien horings ontstaan, en 'n elfde wat drie konings sou onderwerp. Dit beskryf Justinianus, die elfde keiser van die oostelike ryk, tydens wie se bewind die Vandale koning Gelimer en die Gotiese konings

Witiges en Totila in Kartago en in Italië verslaan is. Tydens die oorloë van hierdie tydperk is 'n groot deel van Italië blootgelê, en die stad Rome was vir 'n lang tydperk feitlik verlate. Dit, kan vasgestel word, is die verwonding van die kop in 'n ander visioen – dié van die dier van Openbaring Hoofstuk 13. Die ryk is dood, maar die dier en die draak wat sy krag aan die dier gee, leef nog om weer op te staan – as die Rooms-Katolieke Kerk!